

אלו הן הנחנקין פרק עשירי סנהדרין

פ.ה.

עין משפט נר מצוה

א [מיי פ"ה מהל' חובל
הלי' טוש"ע ח"מ סי' סב
סעי' א']
ב [מיי פ"ה מהל'
ממרים הל' י' ועין
כ"מ סג' לאוין ריט
טוש"ע י"ד סי' רמ"א סעיף
ד']
ג [מיי פ"ג מהל' חובל
ומזיק הל' ג' סג' עשין
ע טוש"ע ח"מ סי' סב
סעיף לה']
ד [מיי ע"ש פ"ה הלכה
ג סג' ע"ש טוש"ע ע"ש
סעיף ב']
ה [מיי פ"ה מהל'
ממרים הלכה י' סג'
לאוין ריט טוש"ע י"ד סי'
רמ"א סעיף ד']

מקלקל נמי מייחייב ור' יהודה יש ללקק דפטור מדתנן צ"ל כל הכלים
(שבת ד' קכב:) ומיימי בסמוך דמחט של יד (מומרת) ליתול זה את
הקוץ דמשמע ליה להש"ס דלתיא ככולי עלמא כי הדיא דשליה שבת
(ד' קמ.) דלמרי' אכל מוקפה מחמת חסרון כים אפילו ר' שמעון
מודה דתנן כל הכלים ניטלין בשבת

חוץ ממסר הגדול ויתד של ממרישה
ומנא ליה דמודה ר' שמעון זה אלא
משמע ליה דבסממא דהתם מודו כ"ע
היכא דלא משכח פלוגתא וכיון דר'
יהודה מייחייב במלאכה שאינה צריכה
לגופה לא אפשר למישרי מחט של יד
ליטול זה את הקוץ אי לא משום
דסבירא ליה מקלקל בחצורה פטור
ואע"ג דלמרי' צ"ל כירה (שם ד'
מ.) דשמואל במלאכה שאינה צריכה
לגופה ספק לה כרבי יהודה וצ"ל ספק
אכל (כרימות ד' ע"י:) מסיק ר"ג אליבא
דשמואל הנח למינוקות הואיל ומקלקל
בחצורה חייב לאו משום דסבירא ליה
הכי לשמואל אלא אליבא דמאן
דמייחייב קאמר ותדע דבשליה האורג
(שבת ד' קק.) אכל שמואל כל פטורי
דשבת פטור דלא אסור לזר מהני
תלת דפטור ומותר המפיס מורסא
ומנא לן דפטור ומותר דתנן מחט
של יד (מומרת) ליתול זה את הקוץ
ומדשרי ליתול הקוץ ש"מ דקסבר
מקלקל בחצורה פטור דממעט מלאכה
שאינה צריכה לגופה לא שרינא דהא
סבירא ליה דחייב:

ורבי שמעון מלאכה שאינה
צריכה לגופה. כל מלאכה שאינה
צריכה לאלו ללקק מעלי,
היא מלאכה שאינה צריכה
לגופה, ודבריו לא בזה לו
ולא היה צריך לה, לכן לא
מלאכת מחשבת היא לר"ש
(שבת צ"ג.) וביישר ישר.
ע"ש ע"ש ע"ש ע"ש ע"ש ע"ש
הכהו והבאה שאין בה
שום פרוטה לוקה. שם
יש זה משלמי פרוטה
משלם וזו לוקה, דלפי
כחצרות באלו נעוה (כ'.)
בפירוש רש"י תורה חובל
במכירתו למשלומין, וזו אין
בה שום פרוטה לוקה שעבר
על לא יוסף פן יוסף
(מכות ט"ו.) דמקשינן
הכאה לקללה. בפרשת
ואלה המשפטים סמך
הענין אלא שפסק אחד
מפסיק ביניה ואיכא למ"ד
היקף הוא (יבמות ק"א.).

ור' שמעון אים ליה מלאכה שאינה צריכה לגופה פטור עליה. צפרק
המזניע (שבת ד' ג'.) גבי המוציא את המת בצמטה: מהו שיעשה עליה.
צ"ד לצדו אס נתחייב צדו נדוי או מלקות: ואחר מי הסיכו. לקללו
ולהכות את חצירו והלא כל ישראל הוזהרו על הכאת חציריהם ועל
קללתם כדילפינן צ"ל מיתות (לעיל ד'
מ:) אפ"ה נעשה שליח צ"ד לך דכתיב
(דברים כה) ארבעים יכנו וכתיב
(במדבר ה) יתן ה' אותך: ומה מי
שמנוה להכותו. ברייתא תניא הכי
במכילתא: מאי לאו אידי ואידי.
מזוה ואינה מזוה תרוייהו בצמקוס
מזוה והא צנו והא צחור והכי
קאמר וילין אזהרה לנכה צדו: ומה
אחר שמנוה להכותו בצמקוס מזוה.
דכתיב יכנו: מזוה שלא להכותו.
יתר מלרבעים דכתיב (דברים כה)

ולא יוסף פן יוסף צנו שאינו מזוה
להכותו אפילו בצמקוס מזוה אלמא
אינו נעשה שליח לך אינו דין שמוזהר
שלא להכותו שלא בצמקוס מזוה:
ומה בצמקוס מזוה שמנוה להכותו
מזוה שלא להכותו. יתר מלרבעים
שלא בצמקוס מזוה לא כל שכן וילין
אזהרה לנכה צדו או חצירו מהכא:
זה אחר והכהו וקילו פטור. קס"ד
פטור ממלקות: ואינו יולא. ואשמעי'
דצנו אינו נעשה שליח בית דין לכופו
ללאת וקשיא לרז ששם: ה"ג והאמר
רז ששם ביישו ישן ומת חייב. ביישו
ישן ומת תוך שינתו: חייב. דהא
מתביישין צנו והאי נמי ל"ש: מכלל
דחייב דקתני גבי צנו ממון קאמר
בממיה והא באין זה שום פרוטה
מוקמת לה: אלא. על כרחך חייב
דצנו קאמר מיתה: הכא נמי. דתני
גבי אחר פטור דצנו קאמר וממלקות
פטור ליה ודכתיב מאי שנא: **צעושה**
מעשה עמך. וזה שעובר עזירה
שחייב מיתה לא עושה מעשה עמך
הוא: **הפינה קללה.** דכתיב ביה בעמך:
מקשינן. כלומר גמרינן במה מלינו.
ואיכא דלמרי היקשא דכתיב מכה
צדו ומקלקל צדו גבי הדדי באלה

המשפטים אלא שמקרא אחד מפסיק ביניהם: **אי הכי צנו נמי.** דהא לא
כתיב אזהרה במקלקל צדו אלא בצמקל חצרו שצדו בכלל עמך צ"ל
ד' מיתות (לעיל ד' טו.) דרז פתח משמיה דרזא בצמקת חגיגה
בסוף חומר בקדוש: **במקוים.** הראוי להתקיים ולא זה שגומר דינו:
מיד

משום דהוי פסיק רישיה וחייב מלאכת מחשבת כיון שידע שיעזיב ור'
דהא ר' שמעון מייחייב מקלקל בהצנעה ומקלקל דמיפטור בשאר מלאכות היינו משום דלא
דחגיגה (ד' י.) מכלל דבהצנעה לא חיישינן והא דשרינן לעבול לתתלה בשבת אס
ה"ט משום דאינה צריכה לגופה ור' אליעזר דמייחייב טהאט (א) בצמקל ומרצן לאו משום
אלא חשיב תיקון לכבוד ולריבון כעין צנין ואפילו צלל השוואת גומות דבדבר מועט
ובס"פ כירה (שבת ד' מו:) דהוי שרי לטלטל נר הדולק פטור בצמקל צ"ל משום
אינה צריכה לגופה היא ומיהו מימה דהא לשמואל קאמר בפרק כירה (א) דבדבר שאין
לגופה סבר לה כר' יהודה וכיון דסבר כר' במלאכה שאינה צריכה לגופה היכי שרי דבר
שפיניה לתת לתוכו מים להפסיר אפי' שיעור לרף דהוה ליה שגגת סקילה ו"ל דהא
להסיר שמה יתהפך דלא סגי אי לא הוי פסיק רישיה ולא ייחט צבילן כך אבל שרי
וליתול קוץ בשבת מודה שמואל אע"ג דמייחייב במלאכה שאינה צריכה לגופה
דקסבר מקלקל בחצורה פטור:

הא בבנו הא באחר. רוצה ללמד מכאן אזהרה למכה צדו דלא נפיק מפן יוסף כיון
ציואל ליהרג נפקא לן אזהרה לצנו דחייב דמוקי לה רז חסדא בצמקל צ"ל ללאת
ומיהו קשה היכי אתא בן צלל ומומר מאחר כיון דלחר פטור בצמקל צ"ל ללאת
דפן יוסף מייירי אפי' צנו אע"ג דלרבעים יכנו לא מייירי צנו: **והאמר רב**
ששת ביישו וכו'. מימה דצ"ל החובל (ב"ק ד' פו:) צעו רבי אבא צר ממל
ביישו ישן ומת מהו ולא איפשיטא והכא פריך בפשיטות ויש ספרים דגרסינן
והאמר רב ששת ביישו ישן חייב ולא גרס ומת ולא נהירא דמה ענין ישן
ליואל ליהרג ועוד מאי קמ"ל רב ששת מתניתין היא בפרק החובל
בפרק החובל למיפשט היא צעו דכי האי גוונא אשכחן צנדרים בפרק
שלוחי דידן או שלוחי דשמיה ולא מיימי התם דברי רב הונא צריה דרז
שלוחי דרממנא וניהו דאי שלוחי דידן מי איכא מידי דלאן לא מלינן
עבדין ושלוחי דידן עבדי: **הכהו הבאה שאין בה וכו'.** מימה
אמאי לקי הא פן יוסף לאו שיתן לאזהרת מיתה צ"ד הוא דמיינה נפקא
לן אזהרה למכה צדו כדליתא בצפרי וצירושלמי:
שיכול